

[Arentoft]

på de 0,7 pct. Man kunne næsten fristes til at tro, at vi også på det område lider af et sven-skerkompleks.

Der er tale om økonomisk tilbageslag over hele verden, som ministeren siger, og det rammer både i-landene og u-landene. Når ministeren siger, at vi skal øge vor u-landsbi-stand, er spørgsmålet: hvor længe kan Dan-mark blive ved med at låne og låne i udlan-det for at kunne låne eller give videre? Vi låner f. eks. 800 mill. DM, det svarer til 2,4 mia kr., og det er det, vi giver i u-landsbi-stand. Hvor længe kan det blive ved med at gå? For vi ville da i princippet gerne hjælpe, hvor vi overhovedet kunne. Det vil vi vel også hver for sig, når vi ser nogen i nød. Men vi kan ikke. Vi udgør 1 promille af jor-dens befolkning, så vi kan ikke klare-det he-le, vi kan ikke engang klare vores egne pro-blemer.

En anden ting er, at med statslig, skatte-yderbetalt u-landsbistand bliver store dele af befolkningen helt uengageret. Man skubber sig bare ind under, at det ordner staten, og derfor er der intet engagement. Der er hel-digvis organisationer i dette land, som gør et stort arbejde. Vi kan gå ind for statsstøtte – om jeg så må sige – til u-landsbistand i kata-strofesituationer, for dér kan man ikke nå at lave indsamlinger eller andet af den art. Dér skal der handles hurtigt, og det går frem-skridtspartiet ind for.

Men med hensyn til Gunnar Myrdal og hans udtalelser vil vi ikke, som fru Helle Degn ligesom ville skyde os i skoene, tage Gunnar Myrdal til indtægt, men vi finder det rigtigt, at der bliver peget på disse ting, og at tingene kommer op til debat, for det kan væ-re, at vi er låst fast i gamle dogmer, at sådan skal altså u-landsbistand foregå. Det kunne godt være, der var en hel del, der trængte til revision. Dér har vi da heldigvis vores egen statsrevision, der har været i stand til at pege på adskillige ting, som kunne gøres betydelig bedre.

En af fremskridtspartiets mærkesager er den personlige frihed, også på det økonomi-ske område. I onsdags i spørgetiden svarede udenrigsministeren, at alle skattekroner gik tilbage til skatteborgerne. Ja, ved selektiv fordeling gives en del tilbage, men der er da ingen, der er så naive, at de tror, at hvis man har indbetalt 100 kr. i skat, får man også 100

kr. tilbage; en meget, meget stor del af det bliver bare ædt op af administration.

Ministeren siger også, at der er tale om de elementære behovs strategi, og at formålet ikke er humanitær indsats, men at forøge indkomstdannelsen blandt de fattigste be-folkningsgrupper.

Nu har vi jo misbrugt udtrykket »humani-tær bistand« og har begået visse fejl, som det er blevet erkendt, og som hr. Ellemann-Jen-sen var inde på. Men vi behøver ikke at gå længere end inden for vore egne grænser. Fremskridtspartiets politik går jo netop ud på at forøge indkomstdannelsen, men ikke ved, at vi bevilger hinanden mere og mere i løn, for at vi kan tage mere og mere fra hin-anden i skatter. Vi går ind for, at realind-komsten går op, og det vil vi gøre ved skatte-lettelser. Når det bliver tilfældet, får den en-kelte råd til det, han ikke har i dag, nemlig at give til u-landsbistand, og så kan man bli-ve engageret, for så kan man nemlig give til netop de lande eller de projekter, man er interesseret i, og det er den vej, vi vil.

Å propos de store beløb, der bliver ædt op af administration, må man pege på, at det nok er den multilaterale bistand, hvor der går mest til administration, og da den jo fak-tisk er halvdelen af vores u-landsbistand, er spørgsmålet, om ikke vi skulle lade mere bi-stand gå over til at blive bilateral.

Ministeren citerer et kinesisk ordsprog og siger: Giv en sulten mand en fisk, og du klarer hans problem i dag, lær ham at fiske, og du klarer hans problem resten af livet. Det er vise ord med megen dybde.

Men hvad er der så galt med den danske u-landspolitik? Ja, én forklaring er den, at vi i vor selvglæde tror, at alle mennesker i ver-den lever, tænker og tror som danskere eller skal gøre det; vi vil gerne gøre dem til dan-skere alle sammen. Vi kan her bare tænke på, hvad vi har gjort af fejl inden for vores eget område, på Grønland.

Ministeren siger også, at udviklingsbistand er et samarbejde mellem to selvstændige lan-de. Ja men det er jo det, fremskridtspartiet har sagt adskillige gange i udenrigspolitiske debatter og debatter af denne art, vi har bare brugt et andet udtryk. Vi har brugt det ud-tryk, som Tunesiens præsident, Habib Bour-guiba, lancerede for nogle år siden, nemlig udviklingskontrakter, og ved udviklingskon-trakter forstår man kontrakter mellem ligebe-